

## Aud întârziate găște...

Bragagiu

---

Tot mai puține frunze-n ramuri  
Rămân bălăbănite-n friguri  
Și vânturile scapă hamuri  
Învârtejindu-se prin crânguri.

Se pierde fremătarea toată  
De-atâta bronz, de-atâta aur  
Pestriță-i calea asfaltată  
Parcă în solzii de balaur.

Norii s-apleacă grei ca niște  
Răbufnituri din deal în vale,  
Întârziatul cârd de găște  
Își trâmbează doru-n jale.

Strigarea lor căzând din ceață  
Ca frunzele mi se presară  
Și nu știu dacă-i dimineată,  
Și nu cred că de-acum e seară.

File se duc de-a rostogolul  
Când păsările rup din margini  
Și strigă stolul, strigă stolul  
Peste-orizontalul ce se sparge.

Cuvântul cade, frunza pică  
Durerea lor țipă-n rugină  
Din înălțimi înspre nimică,  
Din creștete spre rădăcină.

Iar gărlițele-ndurerate  
Își scriu cu vocile lor note  
Peste frunzișuri colorate  
Ca foșnitura de bancnote.

Eu le-aș culege în buchete  
Alunecatele înfrângerii  
Pe geamăt palid de versete  
Cu glăsurile de îngeri.

Însă se-adună-n dor durere  
Cu o ninsoare de tristețe  
Și vreau pe lângă neputere

S-adaug vise îndrăznețe.

Aripile-mi ca și o zare  
Voiesc să aibă totu-n sine  
Umplându-se cu vânt și Soare  
Și-n propoziții de lumine,

În setea dalbă de minune,  
În cristalinul de speranțe  
Și-n rugăciune, rugăciune  
Ce poate-n cer să mă înalțe.  
Victor Bragagiu